షెప్ బక్స్ మొహాటా మరియు మరొకరు

వర్సెస్

శ్రీమతి తులసీమంజరి దాసి మరియు మరొకరు

(పి. బి. గజేంద్రగడ్కర్ మరియు కె. ఎస్. వాంచూ, జె.జె.)

ఖర్చులకు ప్రాక్టీస్-సెక్యూరిటీ - హైకోర్టు మంజూరు చేసిన సుప్రీంకోర్టు సర్టిఫికేట్ కు అప్పీల్ - గడువు పొడిగించే అధికారం హైకోర్టుకు - కోడ్ ఆఫ్ సివిల్ ప్రొసీజర్, 1908 (చట్టం 5 ఆఫ్ 1908), ఆర్డర్ 45, నిబంధనలు. 7, 10, 11-సుప్రీంకోర్టు రూల్స్, 1950, ఆర్డర్ 12, రూల్ 3.

పిటిషనర్ చేసిన అభ్యర్థనపై కలకత్తా హైకోర్టు 1956 మే 18 న ఒక ధృవీకరణ పత్రాన్ని మంజూరు చేసింది, హైకోర్టు తీర్పు మరియు డిక్రీకి వ్యతిరేకంగా సుప్రీంకోర్టులో అప్పీల్ చేయడానికి వీలు కల్పించింది. సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్, 1908 లోని ఆర్డరు 45, రూల్ 7(1)(ఎ) ప్రకారం, అప్పీలుదారుడు ప్రతివాది ఖర్చుల కోసం భద్రతా మొత్తాన్ని తొంభై రోజుల్లోగా లేదా అంతకంటే ఎక్కువ కాలపరిమితిలో, అరవై రోజులకు మించకుండా, కోర్టు అనుమతించిన విధంగా, డిక్రీ ఫిర్యాదు చేసిన తేదీ నుండి లేదా సర్టిఫికేట్ మంజూరు చేసిన తేదీ నుండి ఆరు వారాల్లోగా జమ చేయాలి. ఆ తర్వాత తేదీ ఏది అయితే.. నిర్ణీత తేదీలోగా ఆ మొత్తాన్ని జమ చేయలేకపోవడంతో, ఆలస్యాన్ని క్షమించి తాను సమర్పించిన మొత్తాన్ని స్వీకరించాలని కోరుతూ పిటిషనర్ 1956 జూలై 4న హైకోర్టులో దరఖాస్తు చేసుకున్నాడు, అయితే ఆ కోర్టు యొక్క ఏకరీతి తీర్పుల ప్రకారం ఆ మొత్తాన్ని జమ చేయడానికి గడువును పొడిగించే అధికారం లేదని పేర్కొంటూ హైకోర్టు తిరస్కరించింది.

సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్, 1908లోని ఆర్డరు 45, రూలు 7, ఆ ఉత్తర్వులోని ఇతర సంబంధిత నిబంధనలతో పాటు, ఈ నిబంధన కింద భద్రత కల్పించడానికి గడువు పొడిగించే అధికారం హైకోర్టుకు ఉందని, దీనికి విరుద్ధంగా కలకత్తా హైకోర్టు తీసుకున్న నిర్ణయాలు తప్పు అని పేర్కొంది.

సుప్రీంకోర్టు రూల్స్, 1950లోని ఆర్డర్ 12, రూలు 3, సరైన కేసులో భద్రతను అందించడానికి సమయాన్ని పొడిగించడానికి హైకోర్టులకు స్పష్టంగా గుర్తించి అధికార పరిధిని ఇస్తుంది.

రాజా కుమార్ గోవింద్ నారాయణ్ సింగ్ మరియు ఇతరులు వర్సెస్ షామ్లాల్ సింగ్ మరియు ఇతరులు, (1934) 39 సి.డబ్ల్యు.ఎన్. 651 మరియు అకిముద్దీన్ చౌదరి వర్సెస్ ఫతే చంద్ మహేశ్రీ మరియు ఇతరులు, (1939) 44 సి.డబ్ల్యు.ఎన్. 920 నిరూపణ అవ్వలేదు.

రాయ్ జ్యోతీంద్రనాథ్ చౌదరి మరియు ఇతరులు వర్సెస్ రాయ్ ప్రసన్న కుమార్ బెనర్జీ బహదూర్, (r906) II C.W.N. I104, హరేంద్ర లాల్ చౌదరి వర్సెస్ శ్రీమతి హరి దాసి దేబీ, (1909) I4C.W.N. 420, నీలకంఠ బల్వంత్ నాటు మరియు ఇతరులు వర్సెస్ శ్రీ సచ్చిదానంద్ విద్యా నర్సింగ్ భారతి మరియు ఇతరులు., (1927) ఐ.ఎల్.ఆర్. 51 బొంబాయి. 430, బిష్ణనాథ్ సింగ్ మరియు ఇతరులు వర్సెస్ బత్వంత్ రావు నాయక్ కాలియా మరియు ఇతరులు., ఐ.ఎల్.ఆర్. [939] ఎ.యల్.యల్ 549, ఇస్మాయిల్ పైపెర్డి వర్సెస్ మోమిన్ బీ బి మరియు ఇతరులు, (1939) రంగూన్ ఎల్.ఆర్. 668, లచ్మేశ్వర్ ప్రసాద్ షుకుల్ వర్సెస్ గిర్ధారి లాల్ చౌదరి, (940) ఐ.ఎల్.ఆర్. 447, గులాం హుస్సేన్ వర్సెస్ మన్సూర్బేగ్ మరియు ఇతరులు., ఐ.ఎల్.ఆర్.[1952] నాగ్. 406 మరియు తోట పిచ్చయ్య మరియు ఇతరులు వర్సెస్ ఎం. వేదాంత నరసింహాచార్యులు మరియు ఇతరులు., ఐ.ఎల్.ఆర్.[1956] ఆంధ్ర 55, ఆమోదించబడింది.

సివిల్ అప్పీలేట్ పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నెంబరు 34 ఆఫ్ 1958.

కలకత్తా హైకోర్టు 1956 జూలై 6న జారీ చేసిన ఉత్తర్వు నుంచి స్పెషల్ లీవ్ ద్వారా అప్పీలు చేస్తూ 1955 ఎస్.సి.నెం.32కు అప్పీలు చేసింది.

పిటిషనర్ల తరఫున ఎన్.సి.ఛటర్జీ, డి.ఎన్.ముఖర్జీ వాదనలు వినిపించారు.

శ్యాందాస్ భట్టాచార్య, ఎస్.ఎన్.ముఖర్జీ ప్రతివాదుల తరఫున .

1961, మార్చి 29. ఈ మేరకు న్యాయమూర్తి

జస్టిస్ గజేంద్రగడ్కర్ తీర్పు వెలువరించారు- సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని ఆర్డర్ 45, రూల్ 7 ప్రకారం ప్రతివాదుల ఖర్చులకు భద్రత కల్పించే సమయాన్ని పొడిగించే అధికారం కలకత్తా హైకోర్టుకు ఉందా అనేది ఈ అప్పీల్ లో తలెత్తే చిన్న ప్రశ్న. అప్పీలుదారులు కోరిన విధంగా గడువు పొడిగించే అధికారం తమకు లేదని, అందువల్ల తమ డిక్రీకి వ్యతిరేకంగా ఈ న్యాయస్థానానికి అప్పీలు చేసుకోవడానికి పిటిషనర్లకు ఇప్పటికే ఇచ్చిన ధృవీకరణ పత్రాన్ని రద్దు చేసినట్లు కలకత్తా హైకోర్టు పేర్కొంది. ఆ సర్టిఫికేట్ ను రద్దు చేస్తూ జారీ చేసిన ఉత్తర్వులతో స్పెషల్ లీవ్ ద్వారా ఈ అప్పీల్ కు దారితీసింది. కాబట్టి మనం పరిగణనలోకి తీసుకోవలసిన ఏకైక ప్రశ్న ఏమిటంటే, కోడ్ యొక్క ఆర్డర్ 45 రూల్ 7 మరియు సుప్రీం కోర్టు రూల్స్ యొక్క ఆర్డర్ 12 రూల్ 3.

ప్రస్తుత వివాదానికి దారితీసిన సంబంధిత వాస్తవాలు వివాదంలో లేవు. 24 పరగణాల సబార్డినేట్ జడ్జి మొదటి అదనపు కోర్టులో ఆరుగురు ప్రతివాదులపై దావా (1944 నెంబరు 73) దాఖలు చేశారు. ఈ దావాలో వారు ప్రశ్నార్థకమైన స్థిరాస్తులకు హక్కు ప్రకటించాలని, లాభాలతో పాటు ఆ ఆస్తిని స్వాధీనం చేసుకోవాలని అభ్యర్థించారు. 1948 మార్చి 20న ట్రయల్ జడ్జి ఈ కేసును విచారించారు. ఈ డిక్రీకి వ్యతిరేకంగా ప్రతివాదులు రెండు అప్పీళ్లు దాఖలు చేశారు (1948 యొక్క అప్పీల్స్ నంబర్లు 111 మరియు 1948 యొక్క 135). ఈ రెండు అప్పీళ్లలో 1948 యొక్క అప్పీలు నెంబరు 135 తిరస్కరించబడింది, అయితే 1948 యొక్క అప్పీల్ నెంబరు 111 పాక్షికంగా అనుమతించబడింది మరియు ప్రతివాది 3 కు వ్యతిరేకంగా అప్పీలుదారులకు స్వాధీన మరియు మెస్నే లాభాలను మంజూరు చేస్తూ అప్పీలుదారులకు అనుకూలంగా జారీ చేయబడిన డిక్రీని రద్దు చేశారు. ఆ తర్వాత అప్పీలుదారులు ఈ హైకోర్టులో అప్పీలు చేసుకునేందుకు వీలుగా కలకత్తా హైకోర్టు నుంచి ధ్రువీకరణ పత్రం పొందారు. అప్పీలు కింద ఉన్న డిక్రీ రివర్స్ లో ఒకటి మరియు ట్రయల్ కోర్టులో మరియు ఈ కోర్టు ముందు ఉద్దేశించబడిన అప్పీలులో వివాదానికి సంబంధించిన విషయం యొక్క మూల్యాంకనం ఆ విషయంలో నిర్దేశించిన చట్టబద్ధమైన పరిమితిని అధిగమించింది, అందువల్ల పిటిషనర్లు వాస్తవానికి రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 133 (1) (ఎ) ప్రకారం ధృవీకరణ పత్రం పొందడానికి అర్హులు. దీని ప్రకారం 1956 మే 18న సర్టిఫికేట్ జారీ చేశారు. రూ.2,500 సెక్యూరిటీ మొత్తాన్ని, రూ.1,184 ప్రింటింగ్ ఖర్చును డిపాజిట్ చేయడానికి చివరి తేదీ

1956 జూన్ 29. తమకు నియంత్రణ లేని పరిస్థితుల కారణంగా గడువు తేదీలోగా ఆ రెండు మొత్తాలను జమ చేయలేకపోయామని పిటిషనర్లు తెలిపారు. దీంతో 1956 జూలై 4న తాము సమర్పించిన మొత్తాల చెల్లింపులో జరిగిన జాప్యాన్ని క్షమించి తమకు అవసరమైన మొత్తాలను ఆమోదించాలని కోరుతూ హైకోర్టులో పిటిషన్ దాఖలు చేశారు. సదరు న్యాయస్థానంలో ఏకరీతిగా ఉన్న తీర్పుల ప్రకారం సెక్యూరిటీ మొత్తాన్ని జమ చేయడానికి గడువును పొడిగించే అధికారం లేదనే కారణంతో ఈ దరఖాస్తు తిరస్కరణకు గురైంది. ఈ ఉత్తర్వులకు వ్యతిరేకంగానే పిటిషనర్లు ప్రత్యేక సెలవుపై ఈ కోర్టుకు వచ్చారు.

ఈ నియమావళిలోని 45వ నిబంధన, రూల్ 7, సుప్రీంకోర్టుకు అప్పీళ్లకు సంబంధించిన అధ్యాయంలో ఉంది, ఈ న్యాయస్థానానికి అప్పీలు చేయాలనుకునే పక్షానికి ధృవీకరణ పత్రాన్ని మంజూరు చేసినప్పుడు సమర్పించాల్సిన మరియు చేయాల్సిన భద్రత మరియు డిపాజిట్ గురించి ఇది వివరిస్తుంది. ఆర్డర్ 45, రూల్ 7(1)(ఎ) ప్రకారం, ధృవీకరణ పత్రం మంజూరు చేయబడినప్పుడు, దరఖాస్తుదారుడు తొంభై రోజులు లేదా అంతకంటే ఎక్కువ కాలంలో, ఫిర్యాదు చేసిన డిక్రీ ఇచ్చిన తేదీ నుండి లేదా ధృవీకరణ పత్రం మంజూరు చేసిన తేదీ నుండి ఆరు వారాలలోపు కోర్టు అనుమతించిన విధంగా, అరవై రోజులకు మించరాదు. తరువాత తేదీ ఏది అయితే, ప్రతిస్పందకుడి ఖర్చుల కొరకు నగదు లేదా గవర్నమెంట్ సెక్యూరిటీలలో భద్రతను అందించండి. నియమం యొక్క మొదటి భాగంలో సంభవించే "తొంభై రోజుల్లో లేదా అరవై రోజులకు మించకుండా" అనే పదాన్ని 1920 యొక్క చట్టం 26 ద్వారా మొదట ఈ నియమంలో అమలు చేసిన "ఆరు నెలలు" అనే పదాలకు బదులుగా చేర్చారు. 1920లో చేసిన సవరణకు ముందు హైకోర్టులు సహేతుకమైన మరియు సంతృప్తికరమైన కారణాల వల్ల భద్రతను అందించడానికి సమయాన్ని పొడిగించే పరిధిని కలిగి ఉన్నాయనేది సాధారణ కారణం, వాస్తవానికి ఇది వివాదాస్పదం కాదు. బుర్జోర్, భవానీ పెర్షాద్ వర్సెస్ ముసుమత్ భగానా (1)లో అప్పీలులో భద్రత కల్పించడానికి గడువును పొడిగించడానికి సంబంధించి 1877 కోడ్ లోని సెక్షన్ 602 (యాక్ట్ 1877 యాక్ట్ 1) లోని పదాలు మాత్రమే ఆదేశాలు మాత్రమే అని, సహేతుకమైన కారణాల వల్ల గడువు పొడిగించే అధికారం హైకోర్టులో ఉందని కలకత్తా హైకోర్టు ఫుల్ బెంచ్ అభిప్రాయంతో ఏకీభవిస్తూ ప్రివీ

కౌన్సిల్ అభిప్రాయపడింది. మరో మాటలో చెప్పాలంటే, చట్టం నిర్దేశించిన ఆరు నెలల సమయాన్ని సహేతుకమైన కారణం లేకుండా విడిచిపెట్టలేము. ఆర్డర్ 45, రూల్ 7లోని నిబంధనల ప్రకారం, 1920 యొక్క సవరణ చట్టం 26 ఆమోదం పొందే వరకు, అన్ని హైకోర్టులు సెక్యూరిటీలను సమర్పించే విషయంలో తమ అధికార పరిధిని స్థిరంగా ఉపయోగించాయి మరియు అలా చేయడానికి సరైన మరియు సరైన కారణం ఉందని సంతృప్తి చెందే సమయాన్ని పొడిగించాయి. 1920లో చేసిన సవరణ ద్వారా ఈ పరిస్థితి మారిపోయిందా అనే ప్రశ్న మన నిర్ణయానికి ఉత్పన్నమవుతోంది.

ప్రివీ కౌన్సిల్ ముందు తీసుకున్న అప్పీళ్ల తుది నిర్ణయాన్ని వేగవంతం చేయడమే ఈ సవరణ ఉద్దేశం అనడంలో సందేహం లేదు, కాబట్టి నిబంధన యొక్క మొదటి భాగం నిర్దేశించిన వ్యవధిని 150 రోజులకు మించి పొడిగించడానికి వీలులేని నిర్బంధ పదాలను ఇప్పుడు ప్రవేశపెట్టారు; కానీ, ఈ నిర్బంధ పదాల వాడకం తగిన కారణం కోసం కాలపరిమితిని పొడిగించడానికి హైకోర్టులలో అధికార పరిధి లేదని సూచిస్తుందా? సవరణకు ముందే ఆరు నెలల వ్యవధిని సూచించిన విషయాన్ని పరిగణనలోకి తీసుకుంటే, నిర్బంధ పదాలను ఉపయోగించి ఆ వ్యవధిని 150 రోజులకు పరిమితం చేయడం ద్వారా సహేతుకమైన కారణం కోసం కాలపరిమితిని పొడిగించడానికి హైకోర్టుల గతంలో ఉన్న అధికార పరిధిని తొలగించాలని శాసనసభ భావించిందని భావించడం కొంత కష్టంగా అనిపిస్తుంది. చూపిన ఒక మంచి పనికి కాలపరిమితిని పొడిగించే అధికార పరిధిని సవరణలో ప్రవేశపెట్టిన నిర్బంధ క్లాజును ఉపయోగించినంత మాత్రాన తీసివేయడానికి ఉద్దేశించబడలేదు.

దీనికితోడు సవరణ తర్వాత కూడా ఆర్డర్ 45, రూల్ 7ను పాటించడంలో విఫలమైనందుకు నిర్దిష్టమైన నిబంధన ఏదీ లేకపోవడం గమనార్హం. రూల్ 8 ప్రకారం సెక్యూరిటీ ఇవ్వబడిన మరియు డిపాజిట్ చేయబడిన అంశాలకు సంబంధించింది, మరియు కోర్టు సమర్పించిన భద్రత మరియు డిపాజిట్ పై అప్పీలును అంగీకరించినట్లుగా ప్రకటించాలి, ప్రతివాదికి నోటీసు ఇవ్వాలి, అందులో ఇచ్చిన విధంగా రికార్డును సుప్రీంకోర్టుకు ప్రసారం చేయాలి మరియు సూచించిన విధంగా ఒకటి లేదా అంతకంటే ఎక్కువ ప్రామాణిక కాపీలను ఇరుపక్షాలకు ఇవ్వాలి. రూల్ 7 కింద ఇచ్చిన ఉత్తర్వులను పాటించకపోతే పర్యవసానాన్ని నిర్దేశించే నియమం ఏదీ లేదు. రూల్ 10 కింద ఇచ్చిన ఉత్తర్వులను పాటించడంలో విఫలమైన ప్రభావాన్ని రూల్ 11 స్పష్టంగా తెలియజేస్తుంది కాబట్టి ఈ

నిబంధనకు ప్రాముఖ్యత లేకుండా లేదు. మరో మాటలో చెప్పాలంటే, అప్పీలుదారుడు తనకు తగిన మరియు తగినంత భద్రతను నిర్ణయించడానికి ఒక గడువులోగా చెల్లించాలని లేదా అవసరమైన చెల్లింపును అదే సమయంలో చెల్లించాలని కోర్టు ఆదేశించినప్పుడు, అప్పీలుదారు ఆ ఉత్తర్వులను పాటించడంలో విఫలమైనప్పుడు, అప్పీలుదారు అటువంటి వైఫల్యంపై ప్రొసీడింగ్ నిలిపివేయబడుతుందని మరియు అప్పీలుకు సంబంధించి ఉత్తర్వులు లేకుండా అప్పీల్ ముందుకు సాగరాదని నిబంధన 11 స్పష్టంగా పేర్కొంది. సుప్రీం కోర్టు మరియు ఈలోగా అప్పీలు చేసిన డిక్రీ అమలుపై స్టే ఇవ్వబడదు. ఒక నిర్దిష్ట ఉత్తర్వును పాటించడంలో విఫలం కావడం ఒక నిర్దిష్ట ఫలిత పర్యవసానానికి దారితీయాలని శాసనసభ భావించినప్పుడు, ఆ దిశగా తగిన నిబంధనను రూపొందించింది, కాబట్టి రూల్ 7 కింద చేసిన ఉత్తర్వులను పాటించకపోవడం యొక్క పర్యవసానానికి సంబంధించి అటువంటి నిబంధనను చేయడంలో విఫలం కావడం వల్ల కాలాన్ని పొడిగించే కోర్టు యొక్క అధికార పరిధిని తీసుకోవడానికి ఉద్దేశించబడలేదని సూచిస్తుంది. అవతలికి. కాలపరిమితిని పొడిగించే అధికారం కోర్టుకు ఉన్నందున రూల్ 7 కింద ఇచ్చిన ఉత్తర్వులను పాటించడంలో విఫలమైనందుకు క్షమించాలా, భద్రత కల్పించడానికి కాలపరిమితిని పొడిగించాలా, లేదా డిఫాల్ట్ ను క్షమించకూడదా, అందువల్ల సర్టిఫికెట్ ను రద్దు చేయాలా అనే విషయాన్ని కోర్టు విచక్షణకే వదిలేయాలని శాసనసభ భావించి ఉండవచ్చు. అందువల్ల, ఆ ఉత్తర్వులోని ఇతర సంబంధిత నిబంధనలతో పాటు సవరించబడిన ఆర్డర్ 45, రూల్ 7ను చదివితే, ఆ నియమం కింద భద్రత కల్పించడానికి గడువు పొడిగించే అధికారం హైకోర్టుకు లేదని భావించడం కష్టం. 1920 సవరణకు ముందు హైకోర్టులకు కాలపరిమితి ఉండేది మరియు 1920 యొక్క సవరణ ఆ విషయంలో ఎటువంటి తేడాను కలిగించలేదు.

రాజ్యాంగంలోని 145వ అధికరణం కింద ఈ కోర్టు తన నియమనిర్మాణ అధికారాలను ఉపయోగించి రూపొందించిన సుప్రీంకోర్టు రూల్స్ లోని ఆర్డర్ 12, రూల్ 3 ఇదే నిర్ధారణకు దారితీసే మరో చట్టపరమైన నిబంధన కూడా ఉంది. రూల్ 3 ఇలా ఉంది.

"హైకోర్టు నుండి ధృవీకరణ పత్రాన్ని పొందిన అప్పీలుదారుడు సెక్యూరిటీని సమర్పించడంలో లేదా అవసరమైన డిపాజిట్ చేయడంలో విఫలమైనట్లయితే, కోర్టు తన స్వంత తీర్మానంపై లేదా ప్రతివాది చేసిన దరఖాస్తుపై, ధృవీకరణ పత్రాన్ని రద్దు చేయవచ్చు మరియు అప్పీలు యొక్క

ఖర్చులు మరియు అప్పీలుదారుడు నమోదు చేసిన భద్రతకు సంబంధించిన ఆదేశాలను ఇవ్వవచ్చు. కేసుకు న్యాయం జరగాలి."

ఈ నియమం సరిగ్గా ప్రివీ కౌన్సిల్ రూల్స్ లోని 9వ నిబంధనకు అనుగుణంగా ఉంటుంది. ఈ నియమం యొక్క నిష్పాక్షిక నిర్మాణంపై, హైకోర్టు నుండి ధృవీకరణ పత్రం పొందిన పక్షం భద్రతను అందించడంలో లేదా అవసరమైన డిపాజిట్ చేయడంలో విఫలమైతే, హైకోర్టు రెండు మార్గాలలో ఒకదాన్ని అవలంబించడానికి అవకాశం ఉంది అనడంలో సందేహం లేదు; ఇది ధృవీకరణ పత్రాన్ని రద్దు చేయవచ్చు మరియు అప్పీలు యొక్క ఖర్చులు మరియు అప్పీలుదారుడు నమోదు చేసిన భద్రత గురించి ఆదేశాలు ఇవ్వవచ్చు లేదా కేసు యొక్క న్యాయానికి అవసరమైన తదుపరి లేదా ఇతర ఉత్తర్వులను ఇవ్వవచ్చు; ఇప్పటికే మంజూరు చేసిన సర్టిఫికేట్ ను రద్దు చేయరాదని, భద్రత కల్పించడానికి లేదా అవసరమైన డిపాజిట్ చేయడానికి పార్టీకి మరింత సమయం ఇవ్వాలా అనే ప్రశ్నను పరిగణనలోకి తీసుకునే అధికార పరిధి హైకోర్టుకు ఉందని ఇది స్పష్టంగా సూచిస్తుంది. రూల్ 3 యొక్క చివరి క్లాజ్ కేసు యొక్క న్యాయానికి అవసరమైన తదుపరి లేదా ఇతర ఉత్తర్వులను సూచిస్తుంది, మరియు ఇది తప్పనిసరిగా సర్టిఫికేట్ను రద్దు చేసే ఉత్తర్వు కాకుండా, మరియు భిన్నమైన ఉత్తర్వులను సూచిస్తుంది. ఈ నియమం వెనుక ఉద్దేశం భిన్నంగా మరియు మెరుగ్గా వ్యక్తీకరించబడి ఉండవచ్చు, కానీ ఈ నియమం యొక్క ఉద్దేశ్యం స్పష్టంగా మరియు నిస్సందేహంగా ఉంది మరియు దాని నిర్మాణానికి ఎటువంటి ఇబ్బంది లేదు. సెక్యూరిటీ ఇవ్వకపోవడం లేదా సకాలంలో డిపాజిట్ చేయడంలో విఫలం కావడం అనివార్యం కాదు మరియు ప్రతి సందర్భంలో సర్టిఫికేట్ రద్దుకు దారితీస్తుంది. ఈ వైఫల్యం ఉన్నప్పటికీ, కేసు యొక్క న్యాయానికి అనుగుణంగా ఇంకా ఏదో ఒక ఉత్తర్వును కోర్టు తన విచక్షణాధికారం మేరకు జారీ చేయవచ్చు, మరియు మా అభిప్రాయం ప్రకారం, డిఫాల్ట్ ను క్షమించే ఉత్తర్వు మరియు భద్రతను అందించడానికి లేదా అవసరమైన డిపాజిట్ చేయడానికి మరింత సమయం ఇచ్చే ఉత్తర్వు అని అర్థం. సుప్రీం కోర్టు రూల్స్ లోని ఆర్డర్ 12, రూల్ 3 యొక్క ప్రభావం గురించి నిజమైన పరిస్థితి ఇదే అయితే, 1920 లో సవరణ చేసిన తరువాత ఆర్డర్ 45 లోని రూల్ 7 ఆ అధికార పరిధిని తొలగించినప్పటికీ భద్రతను అందించడానికి హైకోర్టులకు గడువు పొడిగించే అధికారం ఉంటుంది. ఈ నియమావళిలోని సెక్షన్ 112 ప్రకారం, సుప్రీంకోర్టు చేసిన ఏవైనా

నియమాలలో జోక్యం చేసుకోవడానికి, ప్రస్తుతానికి అమలులో ఉన్న సమయంలో, ఆ కోర్టుకు అప్పీళ్ల సమర్పణకు లేదా ఆ కోర్టు ముందు వారి ప్రవర్తనకు సంబంధించి కోడ్ లో ఉన్న ఏదీ జోక్యం చేసుకోదగినదిగా పరిగణించబడదు. అందువల్ల, ఆర్డర్ 12, రూల్ 3 స్పష్టంగా గుర్తించి, సెక్యూరిటీని సమర్పించడానికి లేదా సరైన కేసులో డిపాజిట్ చేయడానికి హైకోర్టులకు అధికార పరిధిని ఇస్తే, ఆ నిబంధన ఆర్డర్ 45 లోని రూల్ 7 ద్వారా జోక్యం చేసుకోబడదు. అందుకే, ఆర్డర్ 45లోని రూల్ 7లోని నిబంధనలతో పాటు, ప్రస్తుత కేసులో భద్రత కల్పించడానికి గడువును పొడిగించే అధికారం కలకత్తా హైకోర్టుకు ఉందని మేము నిర్ధారణకు వచ్చాము. ఏదేమైనా, మేము ఇప్పటికే ఆర్డర్ 45 లోని రూల్ 7 యొక్క సవరణ వాస్తవానికి గడువును పొడిగించడానికి హైకోర్టుల గతంలో ఉన్న అధికార పరిధిని తొలగించదు, కాబట్టి ఈ నిబంధనకు మరియు సుప్రీం కోర్టు రూల్స్ యొక్క రూల్ 12, రూల్ 3 మధ్య పూర్తి సామరస్యం ఉంది.

ఈ విషయంలో కలకత్తా హైకోర్టు మినహా భారతదేశంలోని అన్ని హైకోర్టుల నిర్ణయాల్లో ఏకాభిప్రాయం ఉన్నట్లు కనిపిస్తోంది. ఛటర్జీ తన వాదనలకు మద్దతుగా ఏ నిర్ణయాలపై ఆధారపడ్డాడో దాని గురించి ప్రస్తావించడం అనవసరం. వాటిని ప్రస్తావిస్తే సరిపోతుంది. కొన్ని హైకోర్టుల్లో ప్రస్తుత సమస్యను ఉల్ బెంచ్ కు రిఫర్ చేశారని, పూర్తి బెంచ్ నిర్ణయాలు హైకోర్టులకు కాలపరిమితి పొడిగించే అధికారం లేదని గతంలో ఆయా హైకోర్టుల్లోని డివిజన్ బెంచ్ లు తీసుకున్న అభిప్రాయాన్ని వ్యతిరేకించినట్లు తెలుస్తోంది (ఉదా: నీలకంఠ బల్వంత్ నాటు మరియు ఇతరులు వర్సెస్ శ్రీ సచ్చిదానంద్ విద్యా ఎన్ అర్సిన్హా భారతి మరియు ఇతరులు (1) (ఫుల్ బెంచ్); బిష్ణనాథ్ సింగ్ మరియు ఇతరులు వర్సెస్ బల్వంత్ రావు నాయక్ కాలియా మరియు ఇతరులు (2) (ఫుల్ బెంచ్); గులాం హుస్సేన్ వర్సెస్ జియాన్సుర్బేగ్ మరియు ఇతరులు (3) (ఫుల్ బెంచ్); లచ్చేశ్వర్ ప్రసాద్ షుకుల్ వర్సెస్ గిర్ధారి లాల్ చౌదరి (4) (ఫుల్ బెంచ్); గులాం రసూల్ వర్సెస్ గులాం కుతుబుద్దీన్ (5) (ఫుల్ బెంచ్); తోట పిచ్చయ్య మరియు ఇతరులు వర్సెస్ ఎం. వేదాంత నరసింహాచార్యులు మరియు ఇతరులు (1) (ఫుల్ బెంచ్); మరియు ఇస్మాయిల్ పైపెర్డి వర్సెస్ మోమిన్ బి బి మరియు ఇతరులు (2) (ఫుల్ బెంచ్).

(1) **(1927) I.L.R. 51** Boru. **430.** (2) **I.L.R. [1939] All. 549**· (3) I.L.R. (1952) Nag. 406. (4) (1940) I.L.R. 19 Pat. 123. (5) (1942) I.L.R. 23 Lah. 447. : (1) I.L.R. ['956] Andhra 55. (2) [1939] Rangoon L.R. 668.

కలకత్తాలో కూడా రాయ్ జోతీంద్రనాథ్ చౌదరి, రాయ్ ప్రసన్న కుమార్ బెనర్జీ బహదూర్ అండ్ ఇతరులు (3) లతో కూడిన ఫుల్ బెంచ్ అప్పీలు కింద ఉన్న కేసు రికార్డులను అనువదించడానికి, అనువదించడానికి, ఇండెక్సింగ్ చేయడానికి మరియు ప్రసారం చేయడానికి అయ్యే అంచనా వ్యయాన్ని ప్రివీ కౌన్సిల్ కు జమ చేయడానికి కోడ్ లోని సెక్షన్ 602 ప్రకారం గడువును పొడిగించే అధికారం హైకోర్టుకు ఉందని పేర్కొంది. కానీ కొన్ని సహేతుకమైన కారణాలు లేకుండా కోర్టు సమయాన్ని పొడిగించరాదని పేర్కొంది. ఈ నిర్ధారణకు మద్దతుగా హైకోర్టు బుర్జోర్ మరియు భవానీ పెర్ షాద్ (4) విషయంలో ప్రివీ కౌన్సిల్ నిర్ణయంపై ఆధారపడింది. హరేంద్ర లాల్ చౌదరి వర్సెస్ శ్రీమతి హరి దాసీ దేబే (5) కేసులో హైకోర్టు ఇదే అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తం చేసింది, ఇక్కడ హైకోర్టులో ఖర్చులను జమ చేయడానికి సమయాన్ని పొడిగించే అధికారం హైకోర్టుకు ఉందని, అయితే కొన్ని సహేతుకమైన కారణాలు లేకుండా అలా చేయరాదని పేర్కొంది. రాయ్ జ్యోతీంద్రనాథ్ చౌదరి (3) విషయంలో సుప్రీంకోర్టు గతంలో ఇచ్చిన తీర్పును అనుసరించింది. అయితే రాజ్ కుమార్ గోవింద్ నారాయణ్ సింగ్ అండ్ ఓర్స్ లో అలా కనిపిస్తుంది. v. షామ్ లాల్ సింగ్ మరియు ఇతరులు (4) 1920లో సవరించిన ఆర్డర్ 45, రూల్ 7 ప్రకారం భద్రత కల్పించడానికి గడువు పొడిగించే అధికారం లేదని చీఫ్ జస్టిస్ రాంకిన్ అండ్ ఘోష్ జే అభిప్రాయపడ్డారు. దీనికి సంబంధించి, ఈ ప్రశ్న కోర్టు ముందు పూర్తిగా వాదించినట్లు కనిపించదు, ఎందుకంటే తీర్పులో ప్రివీ కౌన్సిల్ రూల్స్ లోని ఆర్డర్ 45, రూల్ 7 లేదా రూల్ 9 యొక్క సంబంధిత నిబంధనలను పరిగణనలోకి తీసుకునే ప్రశ్నను చర్చించలేదు, వాస్తవానికి ఆ అంశంపై కోర్టు గతంలో తీసుకున్న నిర్ణయాలను కూడా ఉదహరించినట్లు కనిపించదు. అయినప్పటికీ, ఈ నిర్ణయం తరువాత అనుసరించబడింది మరియు ఇది సదరు హైకోర్టులో స్థిరమైన అభ్యాసానికి దారితీసింది, ప్రస్తుత కేసులో గడువు పొడిగింపు కోసం పిటిషనర్ దరఖాస్తును తిరస్కరించడంలో అనుభవజ్ఞులైన న్యాయమూర్తులు ఆధారపడారు. దీనికి సంబంధించి కలకత్తా హైకోర్టు ముందు ఈ ప్రశ్నను మరోసారి లేవనెత్తినప్పుడు అకిముద్దీన్ చౌధురి వచనాలలో ఫతే చంద్ మహేశ్రీ మరియు ఇతరులు పేర్కొనడం సముచితం కావచ్చు. (1) భద్రత కల్పించడానికి సమయాన్ని పొడిగించే అధికార పరిధి ఉందనే వాదనకు మద్దతుగా ప్రధాన న్యాయమూర్తి డెర్బీషైర్ ను నీలకంఠంలోని బాంబే హైకోర్టు ఫుల్ బెంచ్ నిర్ణయానికి (') పంపారు,

అయితే ఈ ఫుల్ బెంచ్ తీర్పుపై తనకు ఎంతో గౌరవం ఉన్నప్పటికీ రాజ్ కుర్మార్ గోవింద్ నారాయణ్ సింగ్ (') విషయంలో కలకత్తా హైకోర్టు విరుద్ధమైన నిర్ణయం తీసుకుందని, అందువల్ల ఆయన కట్టుబడి ఉన్నారని ఆయన అభిప్రాయపడ్డారు. ఆ నిర్ణయాన్ని అనుసరించి కలకత్తా హైకోర్టులో అమలులో ఉన్న ఆచారానికి అనుగుణంగా ఉండాలి. రాజ్ కుమార్ గోవింద్ నారాయణ్ సింగ్ (') కేసులో చీఫ్ జస్టిస్ రాంకిన్ నిర్ణయం తీసుకున్నప్పటి నుండి కలకత్తా హైకోర్టులో అమలులో ఉన్న ఆచారం కోడ్ యొక్క ఆర్డర్ 45, రూల్ 7 లేదా ఆర్డర్ 12, రూల్ 3, సుప్రీం కోర్టు రూల్స్ యొక్క నిబంధనల ద్వారా సమర్థించబడదని మా అభిప్రాయం. భద్రత కల్పించడానికి గడువు పొడిగించాలని పిటిషనర్లు చేసిన అభ్యర్థనను స్వీకరించే అధికారం తమకు లేదని చెప్పడంలో హైకోర్టు తప్పు చేసిందని మనం భావించాలి. ఆలస్యాన్ని క్షమించడానికి తగిన, సహేతుకమైన కారణాలు ఉన్నాయన్న పిటిషనర్ల కేసు మెరిట్లను హైకోర్టు సహజంగానే పరిశీలించలేదు.

కాబట్టి అప్పీలును అనుమతిస్తాం, హైకోర్టు ఇచ్చిన ఉత్తర్వులను కొట్టివేస్తాం, అప్పీలుదారుల దరఖాస్తును చట్టప్రకారం పరిష్కరించడానికి ఆ కోర్టుకు పంపుతాం. ఈ సందర్భంలో ఖర్చులకు సంబంధించి ఎలాంటి ఉత్తర్వులు ఉండవు.

అప్పీలుకు అనుమతి..